اَللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِياؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُمْ مِنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

(بقره/۲۵۷)

خداوند، ولی و سرپرست کسانی است که ایمان آورده‌اند؛ آن‌ها را از ظلمت‌ها، به‌سوی نور بیرون می‌برد. (اما) کسانی که کافر شدند، اولیای آن‌ها طاغوت‌ها هستند؛ که آن‌ها را از نور، به سوی ظلمت‌ها بیرون می‌برند؛ آن‌ها اهل آتشند و همیشه در آن خواهند ماند.

لغات:

وَلِی: سرپرست. دوست و غیره، اصل کلمه به معنی نزدیکی است.

أَوْلِياؤُهُمُ: رهبران‌شان، سرپرستان.

پیام‌ها:

۱ـ مؤمنان، یک سرپرست دارند که خداست و کافران سرپرستان متعدّد دارند که طاغوت‌ها باشند و پذیرش یک سرپرست آسان‌تر است. درباره مؤمنان می‌فرماید: «**اللَّهُ وَلِی**» امّا دربارهٔ کفّار می‌فرماید: «**أَوْلِياؤُهُمُ الطَّاغُوتُ**»

۲ـ راه حقّ یکی است، ولی راه‌های انحرافی متعدّد. قرآن در باره راه حقّ کلمهٔ نور را به‌کار می‌برد، ولی از راه‌های انحرافی و کج، به ظلمات وتاریکی‌ها تعبیر می‌کند. «**النور، الظلمات**»

۴ـ راه حقّ، نور است و در نور امکان حرکت، رشد، امید و آرامش وجود دارد.«**النُّورِ**»

۵ـ مؤمن در بن بست قرار نمی‌گیرد. «**يخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُماتِ**»

۶ـ هر کس تحت ولایت خداوند قرار نگیرد، خواه ناخواه طاغوت‌ها بر او ولایت می‌یابند. «**اللَّهُ وَلِی ... أَوْلِياؤُهُمُ الطَّاغُوتُ**»

۷ـ توجّه به عاقبت طاغوت‌پذیری، انسان را به حقّ‌پذیری سوق می‌دهد. «**أُولئِكَ أَصْحابُ النَّارِ**»